

112. ԿՆԵԳՅՆ ՈՒՐԱՆ ԿԼՈՒԸ ՎԸԵՐ Ա ԹԱԿՈՒՄ

Մին հարուստ մարթու մին շատ ղանչանգյ կնեգյ ա ինոնմ։ Փսրկվելան ետը մարթն ամմընն ուրոնգյոնն շերքյեղկան կյենում ա, ղանման ղոբութան տոն օնում, կնգանը յիրա պըրծնում, ա-սում.—Քու հերն անիծած, տու հինչ պե՞ն օնընս մըեր տանը։ Ղանման պիրոն ա կնգանը վիզին մուտըցնում, ետ տինոն ղոբու-րումը։ էտ պենը կնեգյն էլ ա անում, տրանա ետը քշերը մըթը-կնեգյ ըն տընոնում։

Մին օր էտ մարթը քյինամ ա օրիշ տընդ։ Համին օրը մին հարուստ շարչի յա կյամ տընդ։ Տա մին հիլի յա ինում ծըխելիս, հիլին էլ առաջ շատ թանգյ ա իլան, շատ էլ տիժար ար ճարվում, հիզարանցը մին հարուստ մարթ ար կարում ծընոքը քցի։

էտ շենումը մին պառավ կնեգյ ա ինոնմ։ Տա կյամ ա էտ հառհեն կոշտը, ասում, վըեր իստի մին շարչի յա եկալ, մին լնվ հիլի յեւ ա պերալ։ էտ հառհենը քյինամ ա շարչոն կոշտը, շարչին տրա յիրան դանտին սիրահարվում ա, պառավըն դրադ ա քաշում, փող տամ, ասում, վըեր կլիս պիրի, հանցու ուրոն-գյոնը քյինա կոշտը։

Պառավը քյինամ ա էտ հառհեն կոշտը, ամմընն հինչ ասում, տա ղարուլ ա անում։ Ուրոնգյոննը շարչին ծին տանում ա տրա կյումումը կապում, ուրան ամմընն հինչն էլ տանում ըտընդ։ Վըեր

էտ կենեգյը շարշոն տընդը քցո՞ւմ ա, տո՛ւ ա կյամ, քի՛ննամ շորընը փոխում, շերքիեզկան կյենում, դնաման կապում, կյամ շարշոն յիրա պըրծնում, դնաման տանում պկընն տեմ անում, ասում:

—Քու հերն անիծած, հինշ օ՞նընս իմ տանըս: Էտ շարշին գո՛ղո՞ւմ ա, թա կընգանն ախպընն ա, տընդան եր ա կենում, հալա՛վ-վը-տըշորած փախճում, քըղաքան տո՛ւ ա կյամ, հըրան հարստությունն էլ լոխ թողում ըտընդ:

Չարշին վընր քըղաքան տո՛ւ ա կյամ, մին մարթու վա պը-տահում: Էտ մարթը հըրցնում ա, թա հինշ ա՞ պըտահալ: Տա թա՝ ապրանք ը՞ս տանում էտ շենումը ծախընս, ետ տընո, տանընս-վուշ, տահանք դոնազընն տկլոր ըն տանան՝ փըխճըցնում: Տա յեւ էն կնգանը մարթն ա ինո՛ւմ, դաստին գո՛ղո՞ւմ ա պենը հինշումն ա: Վընր քի՛ննամ ա տոն, հըրո՛ւգյո՛ւնն հըրան շորընը փոխընլան, դնաման կըպընլան ան կնգանը վըխտըցնընլան ետը նի յա մենում տեղը, իրեսը հլո՛րո՞ւմ տեն, էլ կնգանը նհընտ խոսում շի: Չերը էտ էլ հըրան հունց պըհնիս ա իլալ, վընր սաբա՛վ վընշ մին պենա խաբար շոնըն:

Կենեգյը տընսնամ ա, վընր մարթը նհընտը խոսում շի, տըն-դան տո՛ւ ա կյամ, քի՛ննամ տոանը քմակընն ճոխտ ծըռքերա՛վ հըրան կլիխը վընր թակում, ասում.— Էս հինշ ըխմըխո՞թուն ա, վընր ես ըրե, մարթըս էլ ինձնհընտ խոսում շի: Մարթը կնգանը հետան տո՛ւ ա կյամ, կնգանը խոսկերքն անշուկ օնում, ետ կյամ, նի մենում տընդը: Կենեգյն էլ ա կյամ նի մենում տընդը, մարթն անշուկը տինում ա կնգանը կլիխընն, ասում.— Ախըր, է՞լ հինշ ըս ըրալ, դե, թակալ ա, թակալ, շո՛ւշա շըս, վընր կոտըրես: Կենեգյը վըխընլան մին էլ ա տո՛ւ ա կյամ տոռնը, տոանը քմական ասում.— Մատտաղ ինիմ քեզ, ա՞՛ կլիխ, մարթիս խաբար շի տաս, սխալ՛վալ ըմ, սո՛ւրթա յա իլալ: Մարթը նորից ա կնգանը խոսկն անշուկ օնում, կյամ նի մենում տընդը: Կենեգյը վընր կյամ ա, նորըմինան ա անշուկը տինում կնգանը կլիխընն, ասում.— Ախըր է՞լ հինշ ա ըրալ, քեզ մատտաղ ա՞՛ ասալ, վընշընշ, հնա՛ն տո՛րթն յա, սխալ՛վալ ա: Կենեգյը մնամ ա մարթին քշտին շնշմիշ իլած, տուղտո-ղուցը փոնած:

